

GÜNEL.C. HACIYEVA

AYI BAŞLI ATA

(hekayə)

Hər səhər mətbəxə girəndə kif tutmuş tavan gözünə batırdı, amma özünü elə aparırdı ki, guya bundan heç xəbəri də yoxdur. Səssizcə soyuducunun qapısını açdı, soyuqdan əsən bədəninə bir az da üşütmə gəldi. Sanki mədəsi də soyuqdan büzüşmüşdü, son günlər aclıq hissini itirmişdi. Bu an ehtiyacı olan bircə şey var idi, o da evdə yeganə isti yer olan, hələ soyumamış yatağına girib dizlərini qarnına qısıb, bədəninə sarılıb yatmaq. Çox yorulmuşdu, ayaqlarından daş asılmışdı. Bayıra zülmət çökmüşdü, göz gözü görmürdü, saat beşi göstərirdi. Axşamdan hazırlanıb işə aparmaq üçün qoyulmuş yemək dolu qabı götürüb tez soyuducunun qapısını bağladı. Boş alış-veriş torbalarının yığıldığı çəkməcadən bir torba tapıb yeməyi qoydu. Yoldaşının mətbəx stulunun başından asılmış jaketini götürüb əyninə keçirdi. Elektrik çaydanının düyməsini basıb suyun qızmasını gözləyərkən əlləri ilə çaydanı qucaqlayıb yavaş-yavaş qızan suyun əllərini isitməsindən məst oldu. Atma çayı fincana atıb üzərinə su aldı. Pəncərənin qarşısına keçdi.

Binaların pəncərələrində artıq orda-burda yanan işıqlar qaranlıqda buxar tutmuş pəncərələrə həsrətlə boylanana ac, soyuqdan donmuş pişik gözlərini xatırladırdı. Ona elə gəldi ki, o gözlər hər biri ona zillənib. Beyninin xəyal gücündən özü də diksinib pərdəni çəkdi və çayını qurtumladı. Çay

bədəninə yayıldıqca beyninə qan işləyirdi.

Uşaq gecə başını yastığa qoyandan ta indiyə kimi durmadan öskürmüşdü. Hər dəfə uşağın səsinə oyanır, anasının onu qucağına götürüb sakitləşməsini gözləməsini çarəsizcə izləyir, yenicə gözünə yuxu gedər- getməz yenə öskürək səsinə diksinirdi.

Bu işə başlayandan yoldaşı ilə razılığa gəlmişdi. Səhərlər onu narahat etməyəcəkdi. Onsuzda bütün günü uşaq ilə yorulurdu. Eləcə bir tikə çörəyin üzərinə şor çəkib loxmanı ağzına basdı. Termosuna qaynar su süzüb, iş torbasını götürdü. Bayırda külək vıyıldaırdı. Uşaqılıqdan külək səsinə qarşı bir qorxusu var idi. Küçədə olanda bu səs ona elə də pis təsir etmirdi. Amma evdə olub bu vıyıltını eşidərkən onu vahimə bürüyürdü. Ona elə gəlirdiki sanki kimsə dalınca qovur, qaçıb bir balaca otaqda gizlənir. O isə əl çəkmək istəmir, durmadan qapını vurur ki, açsın. Hər şeyi elə canlı təsəvvür edirdi ki, nəfəsi daraldı, bir an öncə özünü bayıra atmaq istədi. Jaketi asılıqandan asıb, əyninə qalın gödəkçə geyinib qapıdan çıxdı.

Bayır düşündüyündən də soyuq idi. Küçədə küləyin ora-bura sovurduğu yarpaqlardan, soyuqdan bir-birinə sığınub miyoldaşan pisiklərdən, var-gəl edən ac itlərdən başqa bir tərpəniş yox idi. Əlini cibinə basıb qolları ilə bədəninə sıxdı, bununla sanki özünü soyuqdan qoruyacaqdı.

Avtobus dayanacağına doğru yol aldı,

tələsmirdi. Çünki, küçədə hələ insan gözə çarpmırdı, ilk avtobusun gəlməsinə də hələ xeyli var idi. Dayanacağa çatanda ora artıq xeyli insanın toplaşdığını gördü, onun kimi Günəş doğmamışdan bir tikə çörək üçün yola çıxanlar çox idi. Ora-bura var-gəl edə-edə ətrafa göz gəzdirdi, dayanacaqdan xeyli aralıda bir qrup işçi bu soyuqda, qaranlıqda kranla yuxarı nəsə qaldırırdılar. Yəqin vacib bir elan imiş ki, insanları bu saatda, soyuqda bu işi görməyə məcbur edir. Günəş hələ doğmasa da, küçədə yavaş-yavaş artan insanlar onu soyuq dünyada tək olma hissi kimi ağırlıqdan qurtarırdı. Sanki insanlar artıqca bədəni də isinirdi. Avtobus gəldi. Və insanlar qarışqa qar üzərində düyü görmüş kimi ora axışdılar. Avtobus hərəkət etdikcə içəri isinir, yenicə bədəninə hərəkət yayılan kimi, yeni dayanacaqda qapılar açılır və içəri dolan soyuq hava bütün vücudunu üşüdüdü, sümüklərini sızıldadırdı.

Asılan lövhənin yanından keçəndə boylandı, nə yazıldığını görməyə çalışdı, bəlkə, iş elanı idi. Yazıları aydın oxuya bilməsə də, şəkildə çimərlik geyimində dənizdən çıxan bir qız təsvir olunmuşdu. Yalnız avtobusun azacıq işıqlandırdığı lövhədə “siz də” sözünü oxuya bildi. Pulsuzluqdan toz bamiş cibini nəzərə alaraq əmin oldu ki, bu “siz də” sözünün ona aid olma ehtimalı yoxdur. Avtobus irəlilədikcə alatoranda gözlərini ovuşduran şəhərin bir neçə küçəsində oxşar lövhə ilə rastlaşdı. Hansısa bir turizm şirkəti “Yeni il”i Dubayda keçirməyin sərfəli şərtlərini təklif edirdi. Sanki barmaqlarını qırov aparmış şəhərin tək istəyi səhər olunca dənizə tökülmək imiş, sadəcə hansı dənizə töküləcəklərinə qərar verə bilmirlərmiş. Bu turizm şirkəti də onlara işıq tutur gecə-gecə. Həttə bir anlıq dodağının altında mızıldandı ki, indi isti yorğanının altında olmaq istəyərdi, ya Dubayın bu qaynar dənizində. Qərar verə bilmədi.

Cibində yalnız yol pulu var idi. Evə qayıda bilməsi üçün qazanmalı idi. Artıq on səkkiz gün idi ki, qazları kəsilmişdi, qaz olmadığı üçün elektrikdən daha çox istifadə etdiklərindən işıq pulu da ikiqat idi. Dekabrın səkkizi idi və evin beton divarları sanki evə buz səpirdi. Hər gün qızının öskürəkdən boğulduğunu gördükcə kasıblığın susdurduğu gözləri xanımına dikilir, o baxışlar qadınına hər şeyin yoluna düşəcəyinə söz verirdi. Amma nədənsə sözünün üzərində dura bilmirdi. Soyuq yavaş-yavaş

hər şeyi soyudur, əvvəl burunun ucu, sonra ayaqlar, əllər, qulaqlar. Beləcə ilk öncə ürəkdən daha uzaqda olan hər şey soyuyur. Sonra dizlər, sonra nəfəs alıb verəndə ciyərlər tir-tir əsir, qanın damarda donur və bir gün baxırsan ki, qəlbin, ruhun buzlaşmış. Kasıblıq, pulsuzluq iliyinə kimi işləyib. İşıq pulu, ərzaq – o, bu deyərəkən qazancından əlavə pul ayıra bilmirdi. Nəhayət, dünən yalnız yol pulunu saxlayıb müəyyən məbləğ düzəldib yoldaşına verdi, həttə bir kilo ət, çay, yağ da ala bilmişdi. Bütün bunların əvəzinə qızından şirin bir öpücük də aldı. Bunlardan ürəklənən həyat yoldaşı isə böyük bir siyahı yazdı. Adı da “əskiklər!”

İlk dəfə cibinə bu qədrə pul bir gündə girmişdi, bunu içkili bir müştəri cibinə basmışdı. Beş manat ümidi ilə əlini cibinə salanda cibində bir yüzlük görüb çox təəccübləndi. Bu pul onun xilaskarı idi, onu qızının qəhrəmanını edəcəkdə.

Artıq üç gün idi yoldaşı ard-arda ərzaq siyahısını göndərirdi, o da hər gün “unudurdu”, növbəti gün siyahı daha da böyümüş formada ona göndərilirdi. O da, adəti üzrə, yenə unudurdu. Son vaxtlar lap “huşsuz” olmuşdu. Bu gün son gün idi, həyat yoldaşının susqunluğu da övladına bir qarın yemək bişirmə şansı tükənənə qədər idi. Bu gün soyuducusunu açanda bir yumurta, dibində nəsə qalan iki-üç banka və bir şor qabı görünürdü. İşləri yaxı getsə bəlkə də bu gün o siyahının kiçik bir hissəsini “xatırlaya” bilərdi artıq. Müştərinin səhvən cibinə basdığı bu pul bir an onu göylərə uçurdu. Sonra vicdanı qəbul etmədi, müştərinin bu “səhv”ini, mütləq, müdiriyyətə xəbər verməli idi. Qızı göz önünə gəldi, bu an vicdan onun boş soyuducusunda ayqların sallayıb oturmuşdu, bu an vicdan qızının öskürəkdən daralan nəfəsində xırıldaırdı, evinin kif basmış tavanında qaralırdı, buz tutmuş döşəməsində titrəyirdi vicdan. O xeyli düşündükdən sonra dünyanı idarə edən qırmızı vicdanı cibinə basıb işinə davam etdi...

Bu gün hava daha soyuq idi. Parkda ara-sıra adam gözə dəyirdi. Günə yarı etsə də, cəmi beş manat qazana bilmişdi. Buna da şükür edirdi, çünki geri qayıtmağa pulu var idi artıq. Ayaqlarını hiss etmirdi, termosu xarab olduğundan çayı da buz kimi olmuşdu. Sağ olsun “dovşan”ın verdiyi çaydan sonra bir az özünə gəldi. İstinin dadını çıxardı. Bir saat

vaxtı var idi. Yeraltı keçidə girib əynindəkiləri çıxarıb torbaya basdı, gödəkçəsini geyinib papağını başına keçirdi. Şəhərin mərkəzi küçəsi istiqamətində hərəkət edirdi. Anidən əli, ayağı əsməyə başladı. Bu gün hər zamankından daha yorğun idi. Hələ üstünə bir də xəstəliyin əlamətləri gəlirdi. Boğazına duz töküblərmiş kimi göynəyir, udquna bilmirdi. Yanındakı “heyvan” yoldaşları ona sataşırdılar ki, səsin dəyişib lap ayı səsi verirsən. Amma evə qayıda bilməzdi.

“Dovşan”a yaslanıb saatlarının gəlməsini gözləyirdi. Ayaq üstə durmağa heç gücü qalmamışdı. Yoldaşından gələn zəngi cavablamaq üçün geyim otağına getdi. Həm də artıq geyinməli idi. Vaxt yetişirdi. Zəngi cavabladı. Uşağın öskürəyi ağırlaşmış, boğulmağa başlayıb. Poliklinika həkiminə zəng edib, o da bir sirop deyib. Baha deyilmiş, cəmi altı manata imiş. Yoldaşı bütün xırdalıqları ilə informasiyanı ona verib telefonu söndürdü. Cəmi altı manata... Onu cibində isə cəmi beş manat var idi.

Torbasını əlinə aldı, yol boyu fərqi nə varmadığı bir şeyi hiss etdi. Başından soyuq tər axmağa başladı. Baş yox idi, torba boş idi. Hardasa unutmuşdu, keçdiyi yerlərin hər birini göz önündən keçirdi. Xatırlaya bilmədi, xatırlasaydı belə artıq gec idi. Bayırdan onu səsləyirdilər, başsız qalmış başını tutub nə edəcəyini bilmirdi. Nəhayət, əsəbləri tarıma çəkilməmiş administrator qapını təpiklə açdı. Lift gözləyərkən arxasınca danışılanlar qulağını dəlib keçirdi. Söyürdülər, bağırırdılar, həm restoran rəhbərliyini, həm qonaqları pis vəziyyətdə qoymuşdu, həm də iş yoldaşları ona görə bu gecə çörək pulundan olmuşdular. Ən dəhşətli də yenə evə pulsuz qayıdırdı. Baş o qədər ağırlaşmışdı ki, sanki ətdən yox betondan idi. Saatlarla ayı başı ilə dolaşarkən heç bu qədər ağır hiss etməirdi özünü...

Küçəyə çıxdı, soyuq dumanlı bir axşam idi. Avtobus dayanacağına yol aldı, ara küçələrdən keçirdi, sanki işıqlı prospektə addımlasaydı insanlar onun dərdini, utancını görəckədilər. Binaların həyatında heç kim yox idi, bəzən işdən geri qayıdıb avtomobilini dayanacaqda park edib içi dolu bazarlıq torbaları ilə ağızından buxar çıxan ailə başçıları sezilirdi. Onlar sadəcə evlərinə dönürdü, amma ona elə gəlirdi ki, bu insanlar bilərəkdən onu qıcıqlandırır, sataşır. Dodağının altında söyürdü. Qaranlıq dalanlarda sahibsiz heyvanların hənirtisi

gəlirdi, sanki bloklara girib gecəni səhər etmək üçün insanların ötüb keçməsi üçün pusquda durmuşdular.

Rastına çıxan bütün apteklərdən siropun qiymətini soruşdu, yox heç birində hədiyyəlik, savabına veriləcək bir sirop yox idi.

Artıq üçüncü avtobus ötüb keçirdi, o hələ də dayanacağına dəmir oturacağına oturub nə etməli olduğunu düşünürdü. Bəlkə də, artıq heç düşünmürdü də. Anlamsız baxışlarla gəlib gedənləri süzür, ona maraqla baxan insanlara gülümsəyir, buz bağlamış dəmir oturacaqdan tez-tez durub otururdu. Dördüncü avtobusa mindi, artıq çarəsi yox idi. Hava soyuq idi və bu sonuncu avtobus ola bilirdi. Bəlkə də, sonuncu deyildi. Amma bundan sonra gələn avtobuslar onun yaşadığı məhəlləyə girmədən qaraja dönürdü. Beləcə, o iki kilometr məsafəni piyada getməli olacaqdı. Amma buna gücü yox idi.

– Son dayanacaq! Son dayanacaq! - səsi tövlədən bayıra buraxılmayan öküz səsi kimi boğuc olub avtobus sürücüsü bağırırdı.

Yuxusunu aldığı üçün beyni xeyli rahatlamışdı, avtobusda bir tək o qalmışdı, öz gediş haqqısını verib düşdü. Üzünü ovuşdurub ətrafa göz gəzdirdi, düşündüyü başına gəlmişdi. Avtobus dumanlı hava səbəbi ilə sonuncu məhəlləyə kimi getməmişdi. Duman olsa da, hava səhərkinə nisbətən daha mülayim idi. Əlini cibinə atdı, siqareti qalmamışdı, almağa pulu da yox idi. Amma cibi isti idi, əlini cibindən heç çıxarmaq istəmədi, gecənin boşluğuna addım atıb yoluna davam etdi. Soyuq havanı içinə çəkdikcə ciyərlərinə dolan oksigen qanına yayıldıqca beyni açılır, beyni oyandıqca daha da çarəsizləşirdi. Ətrafa boylanır, üzün səməyə tutur, gözlərini yumub içinə daha çox təmiz hava çəkir, yenə iki metrədən o tərəfi dumandan görünməyən yol ilə addımlayırdı.

Artıq evinə çatmışdı, adətən, o evə qayıdana kimi mətbəxin yola baxan pəncərəsinin işığı yanıq olardı, indi yandırdı. Qərribədir. Açıq çevirib qapını açdı, ev zülmətində idi. Amma yataq otağından bir hənirti gəlirdi, körpəsi hələ də yatmamışdı, dəhlizin işığını vurdu, yanmadı... Ev bayırdan da soyuq idi. Küçəyə çıxdı. Evinin içində yalnız çarəsizlik var idi, bayırda isə bir ümid... Həm də dərin ümitsizlik!

BÖYÜDÜYÜM OTAQ

(hekayə)

Qarşısında balaca şüşəbənd olan bu otağa biz “nənənin evi» deyərdik. Bu balaca otağın nahamar divarları palçıq suvaqla suvanmış, ağ əhənglə ağardılmışdı. 3 ədəd kiçik, dar pəncərəsi gül formalı dəmir çərçivəylə haşiyələndiyindən otaq bir az da balaca görünərdi. Pəncərələrin ikisi bağımıza baxardı, o biri isə şüşəbəndə tərəf olduğundan oraya anam artıq yük (yorğan-döşək) yığardı. Bu otaqda babam rəhmətə getdikdən sonra nənəm, iki bacım, iki qardaşım yatardı. Mən isə yan otaqda anamgillə qalırdım. Hər gecə bacımğilin gülüşməsi, səs-küyü yan otaqdan eşidilirdi. Anamdan ayrılmaq mənə çox çətin gəlsə də, o otaqda yatmaq çox maraqlı idi. Bir dəfə gecə yarısına kimi səs-küy gəldi. Gülürdülər, əylənirdilər. Səhər isə çox böyük həvəslə danışdılar ki, gecə böyük qardaşım yuxudan qalxıb, yerinin içində oturub, mahnı oxuyub, oynayıb, bunlar da kefə baxıb. O gün qərar verdim ki, mən də artıq böyümüşəm və bundan sonra anamla yatmayacağam. Üç çarpayımın çətinliklə sığıdığı bu otağa bir də ayağı sınıq divanımızı qoydular ki, mənə də yer olsun. O da xeyli yer tutduğundan otaq daha da darısqal olmuşdu.

Amma elə həmin gecə də o otağa keçdiyimə peşman oldum. Ondan sonra bir dəfə də kimsə deyib-gülmədi. Elə bil mənə gözləyirdilər, sözləmişdilər, sanki bu, mənə anamdan ayırmaq üçün bir plan idi. O gündən sonra hamı yerinə girən kimi yuxuya getdi. Amma geri qayıtmağa da üzüm olmadı, ta nənəm ölənə kimi - yəni on birinci sinifdə oxuyana kimi o otaqda yatdım. Dərslərimi də burda oxudum. Otağın ikitaylı, göy rəngli qapısı var idi və üzərindən asılmış ağır zəncir ilə arxadan bağlanırdı. Kimin xəlvət işi olsaydı, ora qaçırıdı, çünki bağladınsa,

özündən başqa heç kim açma bilməzdi. Qapıdan sağda qədimi bir dolab var idi. Evimizdə yeganə dolab bu olsa da, səkkiz nəfərin hamısının paltarları sığardı. Sol tərəfdəki şüşəli gözdəki rəflər nənənin idi. Özünə məxsus paltarları – qat-qat (onun dili ilə qırçınlı) ətəkləri, kəlağayları orda olardı. Bu otağın altı zirzəmi idi və burada bir xəzinə yatırdı. Palçıq suvaqla suvanmış bu zirzəmi mənə çox sirli gəlirdi. Bura ancaq neft fanarı ilə düşərdik. Anam yay uzununu bağladığı balon-bankaları səliqə ilə düzərdi bura, biz də qonaq gələndə, ya da canımız çəkəndə döşəmədəki qapağı qaldırıb düşərdik, nəşə götürüb qalxardıq. Bəzən gecələr şişib xarab olmuş balonların qapağı atardı, səsə hamı yerinin içində dik oturardı. Bir il qış uzununu götürdüyümüz bütün kompotlar xarab çıxdı. Nənəm, anam elə hey dedilər ki, biz bu neçə ildə belə bir şey görməmişik. Bir gün bacım iş üstə yaxalandı. Sən demə, hər gün xəlvət zirzəmiyə düşüb, kompotun yarısını içib üstünə su tökürmüş.

Bir gün dərstdən gəlib gördüm ki, otağın pəncərəsində bir qəzet var. İlk səhifədə su pərisi şəkli var və başlıqda yazılıb ki, dənizin kənarında su pərisi tapılıb. Səhər məktəbə gedib çatan kimi bu xəbəri hamıya yaydım. Dedilər ki, inanmırıq, gətir, özümüz görək. Gəlib evi axtardım, qəzeti tapmadım. Qızlar dedi, yox ee, yalan danışırısan, olsaydı, elə qəzeti gətirərdin. Dedim “Allah haqqı, nənəm yatan pəncərədə idi”. Bütün mövzular unuduldu, bir ay hamı mənə güldü ki, “nənəsi pəncərədə yatır”.

* * *

Atam Moskvaya gedəndə ətirli sabunlar gətirmişdi, elə bil rəngli şüşələr idi. O vaxtlar belə şeylər olmazdı, ən azı biz ilk dəfə görürdük. Narıncı şüşəyə oxşayan ətirli sabun çox xoşuma

gəlmişdi. Onu isə atam nənəmə verdi. Nənəm də onu paltarlarının arasına qoydu və dedi ki, mən öləndə mənə bu sabunla yuyarsız. Aylarla o sabundan heç olmasa bir dəfə istifadə edə bilmək üçün planlar fikirləşdim. Bir gün evdə heç kim olmayanda sabunu götürüb bıçaqla bir küncünü qazıdım, qırıntılarla əlimi yudum. Artıq arzuma çatmışdım, əllərimdən çox gözəl qoxu gəlirdi. Amma nə qədər çalışdım ki, elə edim, sabuna toxunduğum bilinməsin, sabunu daha da pis hala saldım.

3 gün sonra nənəm bu hadisədən xəbər tutdu. Aləm deydi bir-birinə. Hamı, o cümlədən mən də and içdik ki, xəbərimiz yoxdur bu işdən. Nənəm çox əsəbiləşdi. Bir qəhvəyi çamadanı var idi. İçində ölən bibimdən yadigar qalan əşyalar, bibimin uşaqları ilə şəkilləri var idi. Elə o gün çamadanı aparıb zibilliyə atdı və neft töküb hər şeyi yandırdı. Günahkar olduğumdan ona nə qədər yalvarsam da ki, belə etməsin, mənə eşitmədi. Cəmi bir şəkli götürə bildim. O şəkli nənəm ölənə kimi sinəsində gəzdirdi.

Hətta vəsiyyəət etmişdi ki, onu elə o şəkillə dəfn etsinlər.

Bu otağın çox gözəl qoxusu var idi. Xüsusən də qışda dərsdən gəlib içəri girəndə odun sobasının üstündə bizim oralara məxsus yeməklər buğlanardı. Nənəm hər şeyi yeməzdi, ona görə də çox vaxt elə öz otağında yeyəcəyi yeməkləri bişirərdi və o yeməkləri onun kimi bişirən olmazdı - şabalıdlı buğlama, dulqun, kələmsıyığı, toxumsıyığı, qabaqsıyığı, şırtılı. Peçin altından qovrulmuş şabalıd, qoz-fındıq əskik olmazdı. Hər zaman da sobanın üzərinə qızıləhmədi alma, heyva düzərdi nənəm. Bişincə ləzzətindən doymaq olmurdu. Pəncərədə isə ağ buludlarda nənəmin bişirib qoyduğu «çayıçən şey» olardı. Bu şirniyyatın adı elə beləcə idi. Qızıləhmədi almanın mətinə çəkilmiş qoz töküb bişirərdi bunu və sonra da buludlara yayardı

nənəm. Soyuyunca da qaşıqla qoparıb çay içərdik. Nənəm bunu evdən əskik etməsə də, o qədər də qıymazdı bizə, hələ bizdən incik olsaydı, heç toxunmağa da qoymazdı.

Bir dəfə məktəbdən gəldim. Qar elə yağırı ki, soyuqdan dişlərim bir-birinə dəyirdi. Otağa girdim ki, nənəm yenə bişirib-düşürüb. Xoş qoxular bir-birinə qarışıb. Təzəcə bişirdiyi «çayıçən»i də buluda yayır. Gördüm nənəm hirslidi, bildim ki, verməyəcək bundan yeyim. Xeyli nə edəcəyim barədə düşündüm. Ağzım sulanır, qarnım quruldayırdı. Getdim anamın yanına, gördüm anam bacılarımla nənəmdən danışır. Bildim ki, mən olmayanda işlər qarışıb. Anamgilin nə danışdığına qulaq asmadan qaçdım nənəmin yanına. Dedim ki, sən mənə «çayıçən»dən ver, mən də sənə sirr açım. Nənəm qaşığı-qaşığı «çayıçən» verdikcə mən də anamla bacılarımla danışdıqlarının üzərinə əlavələr edib nənəmə dedim. O qədər yalan dedim ki, özüm də inandım. Bir də baxdım ki, nənəm həvəsə gəlib buludun yarısını mənə yedirdib. Səhər durdum ki, bütün bədənim səpib. Anamgillə nənəm də bir ay danışmadılar. Qarnım gözümü elə tutmuşmuş ki, nələrdə uydurduğumu heç xatırlamırdım!

